

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu 1 października 2019 roku powódka S. (...) (...) z siedzibą w C. wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy darowizny, która została zawarta w dniu 8 kwietnia 2015 roku przed notariuszem G. R. A nr (...) pomiędzy dłużnikami solidarnymi powoda Z. G. oraz U. G. a pozwaną I. G., przedmiotem której była nieruchomość położona w miejscowości B. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 35.000,00 zł oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu oraz zwrotu kosztów postępowania dotyczącego zabezpieczenia niniejszego powództwa w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. pod sygn. akt (...), wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w chwili sporządzenia przedmiotowej umowy pozwana była osobą młodą i niedoświadczoną życiowo, ale przede wszystkim nie orientującą się w sprawach finansowych swoich rodziców. Nie miała więc pojęcia o toczących się przeciwko rodzicom - Z. i U. G. postępowaniach sądowych ani egzekucyjnych. Postępowanie sądowe i egzekucyjne wobec rodziców pozwanej z wniosku powoda prowadzone było w roku 2013, karne wobec matki pozwanej w roku 2015, pożyczka zaciągnięta przez matkę pozwanej została w listopadzie 2011 roku. Pozwana była wówczas studentką studiów Szkoły Wyższej (...) we W., które rozpoczęła i kontynuowała przez 3 lata w trybie stacjonarnym, zaś ukończyła w czerwcu 2015 roku, nie mieszkając z żadnym z rodziców gdyż w okresie od października 2010 roku do czerwca 2013 roku zamieszkała we W. na Stacji. Po tym okresie przeprowadziła się do swojego partnera M. A. i rozpoczęła pracę w C. w okresie od czerwca 2014 roku do września 2016 roku, po czym rozpoczęła pracę w (...) Szpitalu Wojewódzkim w B. i pracuje tam do dnia dzisiejszego. Rodzice pozwanej wprawdzie prowadzili razem gospodarstwo rolne, niemniej nie wkładało się ich małżeństwo i żyli w separacji. Nieporozumienia pomiędzy rodzicami były powodem zagospodarowania majątkiem wspólnym małżonków w postaci darowizny ww. lokalu na rzecz pozwanej, bo jedynie ten sposób jego zadysponowania był zgodny pomiędzy małżonkami. Pozwana nie chcąc doprowadzać do eskalacji konfliktu pomiędzy rodzicami przyjęła darowiznę lokalu, wyrażając zgodę aby zamieszkiwał w nim ojciec pozwanej, co pozwoliło jej matce uwolnić się od niepotrzebnych sytuacji konfliktowych związanych z kłótniami o majątek wspólny małżonków, którzy już wówczas żyli w separacji i konflikcie. Także prawo własności do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w B. przy ul. (...), rodzice pozwanej postanowili przenieść na rzecz pozwanej, ale za ten lokal rodzice uznali, że pozwana winna uiszczyć cenę nabycia. To miało zmobilizować pozwaną do kontynuowania zatrudnienia po studiach i zainwestowania pierwszych zarobionych pieniędzy w nieruchomość, w której miała zamieszkać pozwana. Lokal ten obciążony był hipoteką w kwocie 7.800 zł, na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych, z czego na dzień nabycia lokalu pozostała do spłaty kwota 2.340 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Sąd Okręgowy w K. w dniu 27 lutego 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. akt(...) i zasądził na rzecz S. (...) (...) z siedzibą w C. od dłużników Z. G. oraz U. G. kwotę 544.060,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 6.801,00 zł tytułem kosztów procesu.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 27 lutego 2013 roku przez Sąd Okręgowy w K. w sprawie o sygn. akt (...) k. 9

Na podstawie ww. tytułu wykonawczego z wniosku S. (...) (...) z siedzibą w C. prowadzone było postępowanie egzekucyjne przeciwko Z. G. oraz U. G. przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w G. G. S. pod sygnaturą (...). Ww. postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec bezskuteczności postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku. Na rzecz wierzyciela wyegzekwowano kwotę 12.779,80 zł.

Egzekucja z rachunku bankowego w (...) oraz (...) Bank SA okazała się bezskuteczna.

W Urzędzie Skarbowym w G. dłużnik Z. G. figurował jako osoba fizyczna, która nie prowadzi samodzielnie działalności gospodarczej, nie figurował w ewidencji podatku od spadków i darowizn oraz w ewidencji podatku od czynności cywilno-prawnych, nie uzyskano informacji o jego rachunkach bankowych.

Zgodnie z oświadczeniem Starostwa Powiatowego w G. Z. G. nie figurował jako właściciel, ani użytkownik wieczysty nieruchomości położonych na terenie Powiatu (...).

W Centralnej Ewidencji Pojazdów Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji Z. G. figurował jako właściciel naczepy ciężarowej (...) rok prod. 2004, jednak na ruchomości ustanowiony był zastaw rejestrowy na rzecz Banku (...), prócz przedmiotowej naczepy nie uzyskano informacji o innych pojazdach dłużnika przedstawiających wartość handlową.

U. G. nie figuruje w Rejestrze Zastawów. W Centralnej Ewidencji Pojazdów Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji U. G. figurowała jako współwłaściciel pojazdu F. (...), rok prod. 2003, nie uzyskano informacji o innych pojazdach przedstawiających wartość handlową.

W Ewidencji Gruntów i Budynków Starostwa Powiatowego w G. na dzień 1 kwietnia 2014 roku U. G. figurowała wyłącznie jako właściciel nieruchomości sprzedanej na I licytacji w dniu 3 listopada 2014 roku, dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą o nr (...), egzekucja z tego składnika majątku nie doprowadziła do całkowitego zaspokojenia należności wierzycieli.

Egzekucja z udziałów dłużników w (...) sp. z o.o. okazała się bezskuteczna. Prezes zarządu ww. podmiotu poinformowała w piśmie z dnia 1 grudnia 2015 roku, że dłużnicy nie posiadają w ogóle udziałów w przedmiotowej spółce.

Egzekucja z wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku dochodowego lub zwrotu podatku VAT lub innych rozliczeń aktualnie pozostaje bezskuteczna.

U. G. figurowała jako właściciel nieruchomości oznaczonej księgą wieczystą nr (...). Nieruchomość została sprzedana na pierwszej licytacji w dniu 3 listopada 2014 roku. Na dzień 1 października 2015 roku nie ustalono nieruchomości należących do dłużnika Z. G..

Dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. z 29 stycznia 2020 roku k. 21-22 v.

Postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Głubczycach z dnia 16 kwietnia 2015 roku dokonano zabezpieczenia na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) w związku z toczącym się wobec U. G. postępowaniem karnym. Z uwagi na przeniesienie własności ww. nieruchomości na rzecz I. G. wniosek ten został oddalony Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu, Wydział i Ksiąg Wieczystych z dnia 13 maja 2015 roku.

Dowód: Postanowienie Prokuratury Rejonowej w Głubczycach z dnia 16 kwietnia 2015 roku k. 14-15, Postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie – Koźlu z 13 maja 2015 roku k. 16

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 rok Sąd Rejonowy w (...) w G. w sprawie sygn. akt (...) po rozpoznaniu sprawy U. G. oskarżonej o to, że w dniu 25 listopada 2011 r w miejscowości S., w toku procedury dotyczącej uzyskania pożyczki gotówkowej numer (...) w kwocie 485.000,00 zł, działając w celu uzyskania dla siebie wymienionej pożyczki, złożyła pisemne nierzetelne oświadczenia- kwestionariusz wywiadu pożyczkowego dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki w postaci: stwierdzenia, że posiada nieruchomość-dom mieszkalny wraz z zabudową gospodarczą, kombajn zbożowy i maszyny do prac polowych oraz że źródłem jego dochodu jest własne gospodarstwo rolne o areole około 200 hektarów, co nie było zgodne z prawdą, czym działał na szkodę Spółdzielczej (...) z siedzibą w C. tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w pkt. I wyroku uznał oskarżoną U. G. za winną popełnienia zarzucanej jej czynu i wymierzył oskarżonej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; w pkt. III na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec

oskarżonej U. G. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) z siedzibą w C. kwoty 485.000,00 zł.

Dowód: Wyrok z dnia 18 czerwca 2015 rok Sądu Rejonowego w (...)z siedzibą w G. w sprawie sygn. akt (...) k. 12-12v akt

W dniu 8 kwietnia 2015 roku przed notariuszem G. B. za Rep A nr (...) pomiędzy dłużnikami solidarnymi powoda S. (...) (...) w C., Z. G. i U. G. a pozwaną I. G. zawarto umowę darowizny nieruchomości położonej w miejscowości B. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi Księgę Wieczystą nr (...) o realnej wartości 35.000,00 zł.

Również 8 kwietnia 2015 roku U. G. i Z. G. w drodze aktu notarialnego zawartego przed notariuszem G. R. A nr (...) umowa sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości B. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...) za kwotę 7.000,00 zł.

Dowód: Akt notarialny zawarty przed notariuszem G. R. A nr (...) w dniu 8 kwietnia 2015 roku k. 12-15, akt notarialny zawarty przed notariuszem G. R. A nr (...) w dniu 8 kwietnia 2015 roku k. 29-33.

I. G. wyjechała na studia do W. w latach 2010-2013. W 2013 roku zamieszkała u M. A. w U.. Sporadycznie widywała się z ojcem i matką. Rodzice utrzymywali ją do 2014 roku, bo zaczęła pracę wC. i zaczęła studiować zaocznie. Pracowała tam 2 lata, a po studiach zaczęła pracę w B. w szpitalu.

Dowód: zeznania świadka M. A. k. 108v-109, zeznania świadka M. G. k. 109v-110v

I. G. jeździła do B. wraz z M. A., gdzie załatwiała sprawy z ojcem i podpisywała dokumenty. Do U. G. I. G. przyjeżdżałam 1-2 razy w tygodniu, mieszkała 20-25 km od niej.

W 2015 roku I. G. otrzymała w drodze darowizny od M. G. dom w S., który wcześniej M. G. nabył w drodze darowizny od U. G..

Dowód: zeznania świadka M. A. k. 108v-109, przesłuchanie I. G. w charakterze strony k. 110v-111v

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 4 września 2019 roku w sprawie o sygn. akt (...) zabezpieczył roszczenie powoda poprzez wydanie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w K.prowadzi księgi wieczyste nr (...).

Dowód: Postanowienie Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 4 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt (...) k. 37

U. G. i Z. G. prowadzili gospodarstwo rolne koło 200 hektarów, hodowali świnie koło 1 tys. sztuk. Po przejściu gospodarstwa rolnego byli pracownicy zostali zwolnieni. Gospodarstwo przestali prowadzić w 2015 roku po wejściu w spółkę z G. K.. Prezesem Zarządu Spółki była I. G.. W 2016 roku U. G. wyjechała do pracy za granicę. Spółka była zarejestrowana w S., ale faktycznie była prowadzona w B. tam był biurowiec i gospodarstwo. I. G. jeździła tam rzadko, nie interesowałam dokumentami.

Dowód: zeznania świadka M. G. k. 109v-110v, przesłuchanie I. G. w charakterze strony k. 110v-111v

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Sąd oparł się na dokumentach, które nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron. Sąd pominął kwestie związane ze stosunkami rodzinnymi panującymi między I. G. a jej rodzicami i bratem, albowiem stanowiły tylko wykreowaną linię obrony pozwanej przed egzekucją z należących do niej składników majątkowych, nabytych wcześniej od U. G. i Z. G..

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Oparta na tym przepisie skarga pauliańska ma na celu ochronę wierzyciela przed krzywdzącym go działaniem dłużnika. Przyznaje ona wierzycielowi uprawnienie do zaskarżenia czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, czego konsekwencją może być uznanie tych czynności za bezskuteczne wobec skarżącego.

Zgodnie z art. 534 k.c. uznania czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli za bezskuteczną nie można żądać po upływie lat pięciu od daty tej czynności. W przedmiotowej sprawie czynność ta została dokonana w dniu 8 kwietnia 2015 roku, a powód z powództwem, w którym domagał się uznania tej czynności za bezskuteczną wobec niego wystąpił w dniu 1 października 2019 roku (data wniesienia pozwu), a więc przed upływem 5 lat od dnia dokonania tych czynności.

W dogmatyce wskazuje się, że przesłankami skargi pauliańskiej są:

- 1) pokrzywdzenie wierzyciela, jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową,
- 2) działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli
- 3) wiedza lub możliwość - przy zachowaniu należytej staranności - dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią, na rzecz której przysporzenie majątkowe nastąpiło.

Jeśli chodzi o pierwszą z wyżej wymienionych przesłanek, to należy zauważyć, że art. 527 § 2 k.c. wskazuje, że czynność prawna jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

W orzecznictwie przyjmuje się, że istotą pokrzywdzenia wierzyciela jest powstanie w wyniku dokonania przez dłużnika czynności prawnej sytuacji, która powoduje niemożność, ewentualnie utrudnienie lub też odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyr. SN z 28.11.2001 r., IV CKN 525/00, Biul. SN 2002, Nr 5, s. 11; wyr. SN z 22.10.2004 r., II CK 128/04, Biul. SN 2005, Nr 2, s. 16). Pokrzywdzenie wierzyciela nie będzie miało natomiast miejsca, jeżeli pomimo dokonania określonej czynności prawnej przez dłużnika wierzyciel będzie mógł zaspokoić się z pozostałej części majątku dłużnika (orz. SA w Lublinie z 20.11.1996 r., I ACr 306/96, OSA w Lublinie 1997, Nr 2, poz. 9).

Pokrzywdzenie wierzyciela jest bezpośrednią konsekwencją powstania lub też pogłębienia się stanu niewypłacalności dłużnika, a tym samym zwiększenia się ryzyka po stronie wierzyciela w zakresie prawdopodobieństwa uzyskania zaspokojenia. Pojęcie "niewypłacalności" w rozumieniu art. 527 § 2 k. c. oznacza ono sytuację, w której dłużnik nie ma możliwości terminowego wywiązywania się ze swoich zobowiązań finansowych (wyr. SA w Warszawie z 19.11.1997 r., I ACa 737/97, OSA w Warszawie 1998, Nr 4, poz. 36). Dla skuteczności skargi pauliańskiej nie jest bezwzględnie konieczne wszczynanie postępowania egzekucyjnego i wykazywanie jego nieskuteczności (wyr. SA w Warszawie z 6.12.1996 r., I ACr 853/96, OSA w Warszawie 1997, Nr 3, poz. 23).

Skarga pauliańska nie ma charakteru wtórnego w stosunku do postępowania egzekucyjnego, ale – z zasady – go wyprzedza (wyr. SA w Krakowie z 17.7.2014 r., I ACa 566/14, Legalis). Przesłanką skargi pauliańskiej może być także pogłębienie istniejącego już stanu niewypłacalności dłużnika. Chodzi tutaj o każde powiększenie stanu niewypłacalności dłużnika powodujące obniżenie szans wierzyciela na zaspokojenie. Ponadto, jak stwierdził SN, dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu także wówczas, gdy zaspokojenie można uzyskać, ale z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka (wyr. SN z 28.11.2001 r., IV CKN 525/00, Biul. SN 2002, Nr 5, s. 11).

Z uzasadnienia postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. G. S. w sprawie (...) o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom U. G. i Z. G. wynika, że wyegzekwowano kwotę 12.779,80 zł, natomiast dłużnicy nie posiadają istotnych składników majątku. Czynności podejmowane przez Komornika Sądowego w zakresie poszukiwania majątku okazały się bezskuteczne wobec dokonywanych przez dłużników w sposób sukcesywny przesunięć majątkowych.

Nie budziło wątpliwości w niniejszej sprawie, iż na skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużników U. G. i Z. G. polegającej na zawarciu z I. G. umowy darowizny lokalu mieszkalnego numer (...), położonej w B. przy ulicy (...) o powierzchni użytkowej 36,55 m² Rep A nr (...), która została zawarta w dniu 8 kwietnia 2015 roku przed Notariuszem G. B. I. G. uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie.

Zgodnie z art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Okolicznością powszechnie znaną są znaczne ceny mieszkań na rynku nieruchomości, natomiast średnia cena za m⁽²⁾ mieszkania na rynku (...) wynosi ok. 5.000,00 zł za m⁽²⁾. Pozwana nie obaliła twierdzeń powódki, że realna wartość przedmiotowego lokalu wynosiła 35.000,00 zł. Według oświadczenia w akcie notarialnym cena lokalu miała wynosić 5.000,00 zł. Pozwana nie wykazała żadnych okoliczności przemawiających za tym, że nieruchomość została sprzedana po cenie rynkowej. Pozwana nie obaliła również domniemania z art. 528 k.c.

Czynność prawna polegająca na zbyciu nieruchomości na rzecz I. G. została dokonane w czasie, gdy wobec Z. G. i U. G. toczyły się postępowania egzekucyjne oraz wobec U. G. postępowanie karne o czyn z art. 297 § 1 k.k. w którym została prawomocnie skazana w dniu 18 czerwca 2015 roku. W aktach księgi wieczystej nr (...), znajduje się Postanowienie Prokuratury Rejonowej w G. z dnia 16 kwietnia 2015 roku o dokonaniu zabezpieczenia na tej nieruchomości w związku z toczącym się wobec U. G. postępowania karnego. Prokuratura złożyła wniosek 7 maja 2015 roku, jednakże z uwagi na przeniesienie własności przedmiotowej nieruchomości na rzecz I. G. wniosek ten został oddalony Postanowieniem Sądu Rejonowego w K., Wydział I Ksiąg Wieczystych z dnia 13 maja 2015 roku.

Zawierając przedmiotową umowę sprzedaży U. G. i Z. G. wyzbyli się istotnego składnika majątku. Na skutek tych działań znacznie zmniejszyło się prawdopodobieństwo uzyskania przez powoda zaspokojenia roszczenia. W niniejszej sprawie mamy zatem do czynienia z sytuacją kiedy pokrzywdzenie wierzyciela przejawia się w tym, że na skutek działań dłużnika zaspokojenie wierzyciela staje się niemożliwe.

Zgodnie z art. 529 k.c. jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny. Powyższe domniemanie nie zostało w toku niniejszego postępowania obalone przez I. G.. Pozwana nie wskazała żadnych składników majątku Z. G. i U. G., z których mógłby zaspokoić się powód. Jest wręcz przeciwnie – na podstawie zeznań świadka M. A. oraz z przesłuchania I. G. w charakterze strony wynika, że Z. G. i U. G. są niewypłacalni.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie spełniona jest także przesłanka działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Dla przyjęcia, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela nie jest konieczne wykazanie, iż dłużnik działał z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela. Świadomość pokrzywdzenia musi istnieć po stronie dłużnika w chwili dokonania czynności prawnej (wyr. SA w Warszawie z 19.11.1997 r., I ACa 737/97, OSA 1998, Nr 4, poz. 36).

Zgodnie z art. 527 § 3 k.c. jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Linia argumentacyjna pozwanej zasadzała się na twierdzeniach, że była osobą młodą i niedoświadczoną życiowo, nie orientowała się w sprawach finansowych swoich rodziców, nie wiedziała o postępowaniach sądowych ani egzekucyjnych, była wówczas studentką studiów Szkoły Wyższej (...) we W., nie mieszkała z żadnym z rodziców.

Zeznania świadka M. A. nie doprowadziły do obalenia domniemania z art. 527 § 3 k.c. albowiem nie miał on wiedzy, czy pozwana знаła sytuację finansową swoich rodziców. Zeznania ww. świadka oceniane całościowo wspierają tezę wręcz przeciwną - że I. G. znała sytuację finansową rodziców i aktywnie uczestniczyła w procesie wyzbywania się przez nich majątku. Przed podjęciem pracy w B. (po wrześniu 2016 roku) I. G. przyznała się swojemu partnerowi, że „sytuacja finansowa jest tragiczna”. Na powyższe wskazują również działania I. G., która jeździła do B. „po jakieś dokumenty bo musiała coś załatwić u taty”. W ocenie Sądu nie polegają na prawdzie zatem twierdzenia pozwanej, że nie miała kontaktu z ojcem i nie orientowała się w sytuacji finansowej rodziców.

Powyższe okoliczności potwierdza również logiczna analiza zdarzeń opisanych przez M. G.. W 2015 roku Z. G. wszedł w spółkę z G. K., natomiast w 2016 roku U. G. i Z. G. już nie posiadali gospodarstwa rolnego, które liczyło około 200 ha ziemi i obejmowało hodowlę tuczników w ilości około 1.000,00 sztuk. Również w 2016 roku U. G. wyjechała do pracy za granicę.

I. G. wskazywała, że „o problemach finansowych się dowiedziałam w 2016 roku jak zaczął tam wszystko robić G. K.”. Zestawienie informacji uzyskanych od I. G. z zeznaniami M. G. wskazuje jednak, że aktywność G. K. na gospodarstwie rolnym rodziców pozwanej miała miejsce w 2015 roku. W efekcie I. G. została prezesem zarządu spółki zarządzającej przedmiotowym gospodarstwem rolnym. Pozwana zeznała: „ojciec przepisał udziały na mnie twierdząc, że młodzi rolnicy muszą się kształcić i rozwijać figurowaliśmy tylko na papierze nie mieliśmy głosu przy gospodarstwie. Nie wiem czemu ojciec zrobił ze mnie Prezesa Zarządu cieszyłam się tym, ale nic to nie zmieniło. Spółka była zarejestrowana w S., ale faktycznie była prowadzona w B. tam był biurowiec i gospodarstwo, bywałam tam rzadko, to nie była praca dla mnie, to była ciężka praca. Nigdy się nie interesowałam dokumentami”.

Z czynnościami Z. G. i U. G., polegającymi na zbyciu na rzecz I. G. nieruchomości logicznie koreluje jednak twierdzenie, że córka orientowała się w sytuacji finansowej rodziców. Pozwana oprócz dwóch nieruchomości otrzymanych od rodziców, w 2015 roku pozwana otrzymała także od brata M. G. dom w S., uprzednio darowany mu przez matkę. Aktywność pozwanej w 2015 roku wskazuje, że miała wiedzę co do sytuacji finansowej swoich rodziców i aktywnie brała udział w wyzbywaniu się przez nich majątku. Przy dołożeniu należytej staranności (przeczytanie podpisywanych dokumentów) pozwana powinna mieć pełną wiedzę co do sytuacji finansowej swoich rodziców przed 2015 roku. Pozwana zeznała jednak, że nie interesowało ją, skąd rodzice biorą pieniądze. Sekwencja zdarzeń polegająca na licznych przesunięciach majątkowych, w których udział brała I. G. oraz M. G., przy zachowaniu elementarnej staranności polegającej na zbadaniu motywacji działań Z. G. i U. G., zasadzającej się na ich niewypłacalności. Jednocześnie I. G. nie jest osobą nieporadną. Potrafi skutecznie podejmować pragmatyczne decyzje życiowe i zarządzać majątkiem oraz ograniczać wydatki. Świadczy o tym zmiana trybu studiów na niestacjonarne i podjęcie pracy oraz zamieszkanie u partnera, a także dokonywanie obrotu nieruchomościami, remontowanie ich.

Sąd zwrócił również uwagę na wewnętrznie sprzeczną postawę pozwanej, polegającą na tym, że z jednej strony usilnie próbowała się odciąć od czynności dokonywanych przez Z. G. wskazując, że miały charakter fikcyjny i były dokonywane pod przymusem, z drugiej strony natomiast wykazywała znaczne przywiązanie do otrzymanego majątku wskazując, że chce go zachować, a nadto regularnie spotykała się z ojcem i podpisywała dokumenty, a także uczestniczyła w czynnościach prawnych mających na celu zbycie na jej rzecz w sposób pośredni lub bezpośredni trzech istotnych składników majątku Z. G. i I. G.. Jednocześnie przez pozwaną nie zostały przedstawione żadne dowodowy wspierające jej twierdzenia w zakresie pozornego pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki zarządzającej gospodarstwem rolnym.

Podsumowując powyższe rozważania, w ocenie Sądu, w sprawie zaistniały wszystkie przesłanki zgłoszonego przez powoda roszczenia z art. 527 § 1 k.c., co w konsekwencji skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości zgodnie z żądaniem pozwu – pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana przegrała sprawę w całości, a zatem co do zasady winna pokryć koszty procesu poniesione przez stronę powodową. Wobec powyższego Sąd postanowił obciążyć pozwaną kosztami postępowania w całości, zasądzając kwotę 5.367,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1750,00 zł, 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pełnomocnictwa oraz 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 815/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

G., (...)

(...)